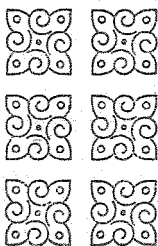

III. edaa. 63.

11-F-120

Československá sociální demokracie a III. Internacionála

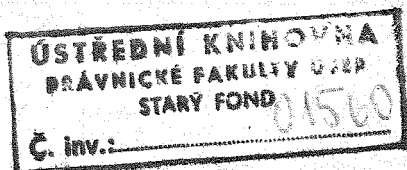
III edaa 63

8981-III

40 haléřů

Nákladem Výkonného výboru československé sociálně demokratické strany dělnické v Praze, Štěpánské ul. 57. – Tiskárna Dělnického družstva v Plzni

ÚSTŘEDNÍ KNIHOVNA
PRÁVNICKÉ FAKULTY UJEP
STARÝ FOND

Č. inv.: _____

01560

874/150

Naše stanovisko k ruské revoluci.

Nota, kterou Rakousko-Uhersko vypovědělo válku Srbsku, působila v Čechách jako rána kyjem. Bylo všeobecně známo, že tato nota znamená zároveň vypověď války Rusku a že by se Rakousko-Uhersko nebylo tohoto kroku odvážilo, kdyby si nebylo jisto pomocí Německa. První dny převládal v českých zemích tísnivý pocit, že »boj mezi Germánstvem a Slovanstvem«, který nedávno před tím avisoval říšský kancléř německé říše, bude nyní vybojován v neprospěch Slovanstva a že tento výsledek bude mít ovšem zhoubné účinky na postavení českého národa.

Brzy nastalo však ulehčení. Anglie vystoupila přímo proti ústředním mocnostem. Itálie zůstala zprvu neutrální. Rušové vnikli hluboko do Haliče, Němci utrpěli porážku na Marně — Praha se připravovala, že na sv. Václava 1914 bude oslavovatí vjezd ruského velkoknížete, jenž utvoří možná pod svým žezlem novou samostatnou říši československou.

Věci vyvíjely se sice jinak, ale přese všechny neúspěchy spojenců zůstala již v českém národě víra, že na konec dojde přece k osamostatnění jeho.

Teprve ruská revoluce na podzim 1917 otrásla tuto vírou. V Čechách příliš zakořeněno bylo přesvědčení, že vítězství Dohody je možno pouze za součinnosti Ruska, nežli aby rozvrat armády ruské mohl

zůstatí bez vlivu na české sny a naděje. V temnou zoufalost mísila se sice stále ještě tu a tam jiskra naděje, že Rusko se přece vzchopí a postaví se znovu čelem proti Rakousko-Uhersku, zejména když zástupci bolševické revoluce protahovali jednání o mír. Ale i tyto poslední jiskry naděje udusila pěst pruského generála Hofmanna, jenž pohroživ ruským vyjednávačům pochodem na Moskvu, přinutil je ke sjednání potupného míru v Brestu Litevském.

Tenkrát — v sychravých únorových dnech 1918 — byly touhy po české samostatnosti považovány za obdyty. Německo a Rakousko-Uhersko měly mírem brestským uvolněny ruce na východě úplně; zanechavše tam pouze posádky, pověřené bezohlednými rekvisicemi, ústřední mocnosti mohly vrhnouti všechny svoje síly na ostatní spojení.

Zoufalství nad zmarem všech nadějí proměnilo se u našeho měšťáctva v **bezmezný vztek proti bolševické revoluci**, které byla přičítána za vinu porážka Ruska, způsobená rozvratem armády. Netřeba však popíratí, že i takřka každý jednotlivý socialistický dělník byl myšlenkově rozpolten: přál si ovšem jako socialista vítězství ruské revoluce, ale přál si neméně vřele samostatnosti svého národa, jejíž oddělení se obával z ruské revoluce. Nad to pak mu byly cíle národní revoluce jasnější a zdály se mu právem dosažitelnější, nežli cíle ruské revoluce sociální.

Sociální demokracie považovala za velice nebezpečno pro další vývoj socialismu, bude-li mlčky přihlíženo, kterak ve všech vrstvách českého národa šíří se odpor proti ruské revoluci a tím proti všemu socialismu. Poněvadž pak v té době nebylo možno čelití tomuto proudu jinde nežli s tribuny parlamentní, zaujal klub českých poslanců sociálně demokra-

tických svým řečníkem ve vídeňské sněmovně poslanecké v den sjednání míru brestlitevského toto stanovisko:

»O ruské revoluci možno míti různé názory, zejména o správnosti nebo nesprávnosti taktiky bolševické. Také v řadách dělnictva posuzuje se namnoze skepticky jak způsob, kterým bolševici zasáhli do událostí, tak i včasnost jejich zasáhnutí. V dělnictvu vyvolalo nedůvěru zejména, když bolševici byli jásavě vítáni německými měšťáky. Ale ať jakékoli názory ovládají dělnictvo, tolik je jisto, že dělnictvo celého světa, nezapomene, že ruská revoluce byla první socialistickou revolucí ve velkém slohu, že ruskou revolucí socialism poprvé mocně zasáhl do dějin světových v době největších zmatků, že tato revoluce byla prvním pokusem, aby na nezměrném území byl z kořene vyvrácen kapitalistický a militaristický řád hospodářský a vrchnostenský . . . V dějinách dělnické třídy dostane se ruské revoluci jednoho z největších a nejslavnějších vavřínů . . . Ale toto revoluční hnutí potřebuje klidu a času, aby zmohlo zmatek, jenž může vzniknouti při každé revoluci, aby tam zavedlo nový řád a jej udrželo. A v tomto okamžiku vyhlašuje se revolučnímu dělnickému hnutí válka . . . Dělnictvo národů, obývajících Německo a Rakousko-Uhersko, má však největší zájem na vítězství ruské revoluce, nikoliv na porážce její. Proto: **Ruce pryč od Ruska**, ven s vojskem z ruského území. My jsme si vědomi, že vyhovujeme jednomyslnému přání národů, kteří nás sem vyslali, prohlašujeme-li, že jakékoliv zasáhnutí do ruských poměrů je v rozporu s vůlí národů.«

Toto stanovisko zaujímá československá sociálně demokratická strana dělnická podnes: »Dělnictvo má

největší zájem na vítězství ruské revoluce; proto ruce pryč od Ruska.«

Toto stanovisko zaujímali i příslušníci strany, kteří byli ve vládě. Ačkoli zástupci buržoasie nemají zájmu na vítězství ruské revoluce, nýbrž spíše na její porážce, přece přistoupili pod tlakem naší strany a ovšem také pod tlakem presidenta Masaryka na naše stanovisko: ruce pryč od Ruska! To stanovisko jsme důsledně a poctivě zastávali.

Toto stanovisko nezaujímali jsme však pouze ve vládě, nýbrž to zaujímáme i jako strana i jako jednatelci.

Takový obrovitý zjev, jako je ruská revoluce, nemůže být ovšem posuzován jednotně. Je zcela přirozeno, že najde stejně mnoho obdivovatelů, jako nenávistníků. Celé hory papíru byly popsány a potišťeny o ruské revoluci. Ale ani ten, kdo by mohl všechno přečísti, nemohl by si ze čteného utvořiti spolehlivý, nestranný úsudek zejména o tom, byla-li taktika bolševické strany nutna a účelna.

My proto, přejíce si vítězství ruské revoluce, neodvažujeme se dávat ruskému dělnictvu rady, jak by mělo jednati, co by mělo podniknouti, čeho by mělo zanechat; soudíme, že ono svým poměrům a potřebám lépe rozumí, než jim můžeme rozuměti my.

My tedy i sami zachováváme zásadu: ruce pryč od Ruska.

Toto stanovisko nás však oprávnjuje k požadavku, aby stejným loktem bylo měreno i nám; proto se stejnou rozhodností vyslovujeme oproti ruským vládním požadavkům:

„Ruce pryč od nás!“

To není projev nenávisťi nebo odporu proti ruské revoluci, to jest prostý projev přesvědčení, že **svým poměrům a svým potřebám rozumíme nejlépe my sami** a že jakékoliv zasahování do našich poměrů z ciziny může nám způsobiti pouze škody.

Možná, že bychom nebyli tak žárlivi na svoji samostatnost, kterou chceme zastávat v každém směru a proti komukoliv, kdybychom nebyli měli v nedávné minulosti zkušenosti, jak na nás působí cizí vlivy. Soudruzi, kteří se nestali soudruhy teprve v posledních několika měsících rozmachu strany, nýbrž prožili s ní léta strastí a potup, pamatují se velice dobře, jak těžce neslo české dělnictvo, že výkonný výbor jeho strany sídlil ve Vídni, jak neblahý vliv na politiku českého dělnictva měla tato okolnost. A i mladší soudruzi se pamatují, kterak na mezinárodních sjezdech v Amsterdamě a Kodani vysloven byl nad námi Internacionálou rozsudek, jímž nám byla diktována **organisační forma** našich odborových organisací. Tyto **příkazy Internacionály zapálily nám střechu nad hlavou, vnesly zmatek v naše řady** a vrhly nás v boje, jichž jsme jinak mohli býti ušetřeni.

My jsme při těchto i při jiných podobných příležitostech — připomeňme si pouze mezinárodní sjezdy družstevní v Hamburku a Glasgově — viděli, kterak **cizina nerozumí našim poměrům**; ba my jsme viděli dokonce, že jí naše poměry ani valně nezajímají, poněvadž jsme pro ni činitelem příliš nepatrným. Český proletariát nepodrobil se příkazům z ciziny; stáhl se do svých organisací a vybudoval si je v tichu lépe nežli kdokoli z těch, kdož nás chtěli poučovati o organisační formě.

Po těchto zkušenostech jsme nedůtkliví, hájíce

svou samostatnost. Tím však jest dáno naše stanovisko k t. zv. třetí Internacionále, jejímž sídlem je Moskva. Stanovisko českoslov. sociální demokracie ke třetí Internacionále nemůže proto býti jiné, nežli odmítavé. Zde pak jest formální **rozhraničovací čára**

mezi sociální demokracií a komunistickou stranou.

Zrovna tak jako komunistická strana v Německu podle **nařízení** z Moskvy upravila svoje jméno (zprávy denních listů ze dne 23. září 1920), zrovna tak komunistická strana v Československé republice podřizuje se příkazům z Moskvy. Na konferenci levice německé strany sociálně demokratické v Liberci konané v těchto dnech byla předložena soudr. Kreibichem, Skalákem, Munou a drem. Hahnem společná resoluce, podle které po sjezdech obou sociálně demokratických stran v naší republice má se odebrati zvláštní delegace do Moskvy, aby ve shodě s Moskvou bylo rozhodnuto o další taktice.

Ale moskevská Internacionála neudílí platonic-
kých rad. K tomuto pojednání jsou připojeny zásady, jež stanovil druhý sjezd moskevské Internacionály pro přijímání členů. Přečtete si jejich bod 15. a 16. Z nich seznáte, že moskevská Internacionála si vyhra-
zuje, aby jí byly předloženy programy přistupujících stran ke schválení a stanoví **závaznost všech svých usnesení** — ať sjezdů ať výkonného výboru — pro všechny strany k ní se hlásící.

Proto **už nyní** má se moskevský výbor za oprávněna, zasahovati do našich věcí. Na sjezdě komunistickém, jenž konal se v Praze 26. září t. r., bylo

přečteno poselství moskevského výkonného výboru. V něm se praví mimo jiné:

»Výkonný výbor bere na vědomí, že marxistická levice snaží se propagovat zásady III. Internacionály v řadách sociálně demokratického dělnictva. Tato taktika uvnitř staré strany stojí v souhlase s dřívějšími usneseními výkonného výboru. Výkonný výbor však považuje za nutno **upozorniti na nebezpečí zbahnění komunistické politiky**, které spočívá v bezvýhradném zdůrazňování hesla: Všechno pro jednotu strany... Hlasování parlamentární frakce marxistické levice pro vládní prohlášení koaliční vlády bylo příliš drahou cenou, kterou bylo zapláceno další setrvání ve straně sociálně demokratické. Těž některé body prohlášení o parlamentární taktice marxistické levice nestojí v souhlase s parlamentární taktikou třetí Internacionály, jak byla jasně stanovena thesemí usnesenými na druhém sovětovém kongresu.

Výkonný výbor **očekává**, že marxistická levice učiní všechno, aby čsl. revoluční hnutí dělnické bylo postaveno na základnu thesí, usnesených druhým sovětovým kongresem.«

Tímto způsobem nemůže se československá sociální demokracie vzdáti své samostatnosti; proto se nemůže připojiti ke třetí Internacionále zrovna tak, jako se k ní dosud nepřipojila žádná jiná větší strana socialistická v cizině. Tím se však liší českoslov. sociální demokracie od českých komunistů, ať jde o komunisty mimo stranu či uvnitř strany.*)

Hájíme-li samostatnost strany proti moskevské Internacionále, tedy tak činíme u vědomí, že mos-

*) Mluvíce v tomto pojednání o komunistech, máme na mysli straníky třetí Internacionály a stoupence její taktiky.

kevská Internacionála jde dále, nežli šla Internacionála druhá. Tato nám nařizovala pouze jaké formy organizační si máme zvoliti pro svoji činnost; na-proti tomu Internacionála moskevská chce nám

nařizovati, jaká má naše činnost býti.

Moskevská Internacionála zcela jasně hlásá **že je třeba rozvratu nynějšího řádu**, že je třeba násilné revoluce, aby mohla býti zřízena nová společnost.

Tu pak je **věcná demarkační čára** mezi československou sociální demokracií a komunisty ve straně i mimo stranu.

Naši komunisté vysmívají se často sociální demokracii, že se bojí revoluce, vykládající to jako osobní strach.

O věcech a vlastnostech osobních na obou stranách netřeba zde mluvit. Věcně však československá sociální demokracie netají se tím, že si nepřejí rozvratu, že si nepřejí násilné revoluce, nýbrž že **usiluje o uskutečnění socialistických ideálů cestou vývoje.**

Československá sociální demokracie obává se rozvratu jakéhokoliv, protože se strachuje o

osud republiky.

Hlásíme se k těm, o nichž naši komunisté posměšně říkají, že ve chvíli nebezpečí volají: »Zachraňte republiku!« Ano! Dokud budou u nás proudy, které svou činností ohrožují vývoj republiky, dotud neustaneme volati: »Zachraňte republiku!« i když budeme nuceni obracet se tím proti lidem, kteří jsou s námi v téže straně. Že rozvratem vyvolávaným nebo podporovaným kýmkoliv je republika ohrožována ve své existenci, je dnes už každému jasno. Stačí zajisté

připomeneme-li si, jaké sumy Maďaři věnují na rozvratnou agitaci, prováděnou pod heslem třetí Internacionály na Slovensku, jak hledí Horthyovské agenty dostati i do sociál. demokratických organizací, jak tyto radikálními řečmi dostávají se do vedení organizací — aby bylo každému jasno, kdo má zájem na znepokojování republiky a na vyvolávání rozvratu. Existence naší republiky není zdaleka ještě tak zabezpečena, abychom si mohli dovoliti podporovati rozvrat anebo aspoň trpěti jej bez odporu.

Zájem dělnické třídy

samotné pak kategoricky přikazuje, abychom všemi silami bránili rozvratu. Kdo myslí to s dělnickou třídou upřímně a přece pracuje k rozvratu nebo aspoň přihlíží klidně k agitaci pro něj, ten nemá ani poněti o tom, v jakém hospodářském stavu se nacházíme. My jsme průmyslová země, která jest nucena vyvážeti průmyslové výrobky, která je však současně nucena dovážeti zemědělské plodiny, zejména mouku. Ale i pro vývoz nejdůležitějších svých průmyslových výrobků potřebujeme dovážeti z ciziny suroviny. Naše hospodářství dostalo se válkou do značného nepořádku, právě tak, jak naše měna. Dnes nejsme s to, abychom cenu dovezeného zboží kryli hned cenou zboží vyvezeného. My musíme napřed dověztí a potom teprve budeme moci vyvážeti. Abychom však dovážeti mohli, k tomu potřebujeme zahraničního úvěru.

Úvěru však nám nemůže poskytnouti Rusko, poněvadž nedisponuje kapitálem; úvěr nám mohou poskytnouti pouze kapitalisté západu. To nám může býti nepřijemno, ale změnití na tom nemůžeme ani zbla.

Kapitalisté západu nebudou však nám prodávati

na úvěr nebo nebudou nám přímo peníze půjčovati, protože snad se zamilovali do Československé republiky. Ani jim nenapadne! Oni tak učiní pouze proto, že doufají, že z tohoto úvěru budou mít zisk. Zisku mohou docílití, je-li jisto, že poskytnutá zápůjčka bude jim zúrokována a že dostanou kapitál zpět až bude splatný.

Takovou jistotu jim však může poskytnouti pouze stát, jenž není ohrožován rozvratem, jenž není zmítán stálými krisemi. Agitaci komunistickou v Československé republice a vlivem jejím na politiku sociální demokracie byla naše úvěrová schopnost v cizině značně podkopána. Jednání naší vlády i soukromých činitelů, jimž jindy byl bez námitek úvěr poskytován, setkávají se s největšími obtížemi. Už dnes cítíme účinky agitace rozvratu, možná, že budou ještě citelnější. Jak by na nás doléhaly, kdybychom podobné agitaci ponechali úplně volnou ruku!

Naši komunisté v poslední době troubí na celé čáře na ústup, když bylo veřejnosti ukázáno, kam jejich činnost vede stranu i republiku. Jejich vůdcové prohlašují, buď že v revoluci už jsme nebo že revoluce přijde třeba až za dvacet let. Ani v tom, ani v onom případě není prý třeba se jí báti.

Uvědoměli lidé se jí nebojí. Ale jde o to, že tato

falešná hra s pojmem revoluce

je pojmána vážně masami dělnictva. Když masám lidovým, pochopitelně radikálně naladěným, je stále namlouváno, že je nutno přidržeti se třetí Internacionály, myslí massy zcela přirozeně, že mají následovati příkladu daného z Ruska a jsou hnány k násilně rozvratné akci. Ta je ostatně komunisty i přímo hlásána, třeba nyní vůdčí osoby od ní ustupují.

Komunisté čeští se nyní skrývají za frásí, že je nutno vychovávatí masy revolučně, aby věděly, co mají dělat, až revoluce přijde. Kdo poctivě o věci přemýšlí, ví, co bude nutno dělat. Bude nutno **podchytiť výrobu**, aby pokud možno nedošlo k poruchám. Ale máme-li to s úspěchem dovést, **musíme to uměti!** Ruští revolucionáři měli v cizině hodně času, aby se revolučně vychovali a aby si vypracovali plány, jak to zařídí, až provedou revoluci. Přes krásné plány toho nedovedou a mají svůj průmysl v rozvratu, třeba je tak skrovný a třeba jeho postavení je z části ulehčeno tím, že pracuje pro válečnou frontu. Oč těžší by bylo naše postavení, kteří bychom měli řídití rozvětvený průmysl, z části odkázaný na dovoz surovin z ciziny, z části odkázaný na vývoz hotových výrobků do ciziny! K tomu je třeba velké zkušenosti a nemalých znalostí. Tyto zkušenosti a znalosti musí si dělnictvo osvojit, musí se jím naučit. To se však nestane žádnou »revoluční« výchovou prováděnou lidmi, kteří o hospodářství nemají ani ponětí, nýbrž skutečnou výchovou ve školách, v dílnách, v továrnách. Nositelé i této výchovné činnosti budou **odbořové organisace**, nepodaří-li se komunistům je rozvrátit, jak si přeje diktát moskevský.

To jest ovšem cesta zdouhavější a méně líbivá, o tom není pochybnosti, nežli hlásání o revoluci. Ale je to jediná cesta, která vede k cíli.

Naši komunisté vydali heslo: »Do řad třetí Internacionály! Jenom tam je spása českého dělnictva!« To je heslo, které jsme slyšeli v Čechách již od polovice minulého století, od Riegra až do Kramáře, že v Rusku je spása českého národa. Kramář čekal ovšem spásu od cara, naši komunisté ji tam čekají od Lenina. Proti tomuto heslu české buržoasie vy-

stoupili již Havlíček a Masaryk, hlásající, že český národ nesmí svůj osud poutati na Rusko a nesmí spoléhati, že někdo jiný bude mu pomáhati; proti stejnému heslu českých komunistů hlásá československá sociální demokracie, že ani naše dělnictvo nesmí očekávati svou spásu z Ruska, nýbrž že musí samo podle svých poměrů a podle svých potřeb pracovati ke zvýšení své síly, aby mohlo přetvořovati společnost, založenou na řádech soukromokapitalistických ve společnost, založenou na podkladě socialistickém.

Československá sociální demokracie jasně označuje, v čem se liší od své komunistické frakce: chce být úplně samostatná a nechce se podřídití příkazům moskevské Internacionály; chce se zřetelem k postavení Československé republiky a její dělnické třídy pomoci vývoje pracovati k uskutečnění socialistických snah, odmítajíc taktiku rozvratu a jsouc odhodlána všemi silami čeliti agitaci k rozvratu směřující.

Československá sociální demokracie ocitá se tímto stanoviskem na seznamu stran, jež moskevští vladaři nazvali ušlechtilé

„žlutými“

stranami. Poněvadž pak Odborová rada československá vychází ze stejného stanoviska, jsou i odborové organisace československé »žlutými« organisacemi podle názvosloví moskevského. A čeští komunisté dostali příkaz z Moskvy, aby stranu »očistili« od těchto »žlutých« žvlů. Každý ví, že za »žluté« organisace byly dělnictvem až dosud prohlašovány dělnické organisace, které byly založeny na příkaz a za peníze zaměstnavatelů, aby byly nápomocny při maření akcí dělnických. Nuže, nyní jsou »žlutými« Hampl i

Johanis i Habrman, ale »rudým« je bývalý funkcionář žlutého spolku Škodových závodů, kterýž spolek byl převratem rozvrácen. A starý Němec se může dočkat toho, že budou od něho »očisťovati« stranu čistokrevní »revolucionáři«, kterým on pomáhal do strany, kterým on zaopatřoval zaměstnání ve straně, nebo kteří dostali se do strany — ve tři čtvrti na dvanáct.

Nu, nebudou zrovna v nejhorší společnosti: »Očištěny« budou soc. demokrat. strany v cizině od Marxova vnuka Longueta ve Francii, od starého hlasatele Marxovy doktriny Karla Kautského v Německu, od Bedřicha Adlera v Rakousku. Ti zůstanou za dveřmi Internacionály. Netřeba uváděti jmen osob, které budou vpuštěny.

Jmenovaní soudruzi, staří průkopníci československé sociální demokracie a tisícové a tisícové starých spolubojovníků strany se ovšem do třetí Internacionály tlačiti nebudou. Oni zůstávají s celou sociální demokracií československou mimo ni, **jsouce oddělení od pracovatí ve prospěch socialismu i nadále na pevné půdě zásad a metod sociálně demokratických.**

Podmínky přijetí do komunistické Internacionály.

(Usnesení II. kongresu III. komunistické Internacionály.)

I. Kongres komunistické Internacionály nevytkl žádných přesných podmínek pro přijetí do III. Internacionály. Až do okamžiku svolání I. kongresu existovaly ve většině zemí pouze komunistické směry a skupiny.

Za jiných podmínek schází se II. kongres komunistické Internacionály. Tou dobou ve většině zemí nejsou již pouze komunistické proudy a směry, nýbrž **komunistické strany a organizace.**

Ke komunistické Internacionále obracejí se nyní často strany a skupiny, které ještě nedávno náležely ke II. Internacionále a jež nyní chtějí přistoupiti ke III. Internacionále, ač ve skutečnosti nestaly se komunistickými. II. Internacionála je definitivně rozbita. Nerozhodné strany a skupiny středu, které poznávají naprostou beznadějnost II. Internacionály, pokoušejí se o připojení ke komunistické Internacionále, jejíž síla stále vzrůstá. Doufají však, že jim při tom bude poskytnuta taková autonomie, která jim umožní prováděti dřívější oportunistickou nebo střední politiku. Komunistická Internacionála přichází v jistém směru do módy.

Žádost některých vedoucích skupin středu o přistoupení ke III. Internacionále jest nepřímým potvr-

zením toho, že komunistická Internacionála **dobyla sympatií** v převážné většině třídně uvědomělého dělnictva celého světa a že se stává každým dnem rostoucí mocí.

Komunistické Internacionále hrozí nebezpečí, býti rozředěnu kolsavými a polovičatými živly, které se dosud definitivně nezhostily ideologie II. Internacionály.

Kromě toho zůstává v některých velkých stranách (Itálie, Švédsko, Norsko, Jugoslaviie a pod.), jejichž většina stojí na stanovisku komunismu, až do dnešního dne význačně reformistické a sociálpatriotické křídlo, které jen čeká na okamžik, aby opětovně pozvedlo hlavu, započalo s aktivní sabotáží proletářské revoluce a tím pomohlo buržoasii a II. Internacionále.

Žádný komunista nesmí zapomenouti poučení z uherské republiky rad. **Spojení uherských komunistů s tak zvanými »levými«** sociálními demokraty **přišlo uherskému proletariátu draho.**

Vzhledem k tomu pokládá II. kongres komunistické Internacionály za nutno stanovit **zcela přesné podmínky přijetí nových stran** a připomenouti oněm stranám, které do komunistické Internacionály byly již přijaty, jaké z toho plynou pro ně povinnosti.

II. kongres komunistické Internacionály se usnáší: Podmínky příslušnosti ke komunistické Internacionále jsou:

1. Veškerá propaganda a agitace musí mít skutečně komunistický charakter a odpovídati programu a usnesení III. Internacionály. Všecky tiskové orgány strany musí býti řízeny **spolehlivými komunisty**, kteří svou oddanost věci proletariátu **prokázali**. O diktatuře proletariátu nemusí býti mluveno prostě

jako o naučené běžné formuli, nýbrž musí býti propagována tak, aby její nutnost byla každému prostému dělníkovi, dělnici, vojákovi a sedlákovi srozumitelná z událostí běžného života, které našim tiskem musí býti soustavně sledovány a den za dnem využítkovány.

Periodický a neperiodický tisk a všechna nakladatelství strany musí býti **úplně podřízeny představenstvu strany** bez ohledu na to, je-li strana ve svém celku za dané chvíle **legální nebo ilegální**. Je nepřipustno, aby nakladatelství zneužívala své autonomie a dělala politiku, jež politice strany zcela neodpovídá.

Ve sloupcích tisku, na schůzích lidu, v odborových organizacích, v konsumních spolcích — všude, kam si stoupenci III. Internacionály zjednali přístup, jest nutno **pranířovatí systematicky a nemilosrdně** nejen buržoasii, ale i její pomocníky, **reformisty všech odstínů**.

2. Každá organizace, která se chce připojit ke komunistické Internacionále, musí **řádně a plánovitě ze všech více méně zodpovědných míst dělnického hnutí** (organizace strany, redakce, odbory, parlamentní frakce, družstva, obecní správy) **odstranit reformisty a stoupence středu** a nahradit je osvědčenými komunisty, aniž by se ohlížela na to, že zvláště z počátku na místa »zkušených« oportunistů přijdou prostí dělníci z davu.

3. Téměř ve všech zemích Evropy a Ameriky vstupuje třídní boj do období **občanské války**. Za takových poměrů nemohou komunisté mít žádné důvěry v měšťáckou legalitu. Jsou povinni všude vytvořit paralelní **ilegální organizační aparát**, který by v rozhodném okamžiku pomohl straně vykonat její po-

vinnost, vůči revoluci. Ve všech zemích, kde komunisté následkem stavu obležení a výjimečných zákonů nemají možnost veškerou práci svou vykonávají legálně, jest nezbytně nutna kombinace činnosti legální s ilegální.

4. Povinnost rozšiřovati komunistické ideje obsahuje zvláště závazek důtklivé systematické **propagandy ve vojsku**. Kde jest tato agitace výjimečnými zákony znemožněna, budiž prováděna ilegálně. Upuštění od takové práce bylo by totožným se zradou na revoluční povinnosti a neslučitelné s příslušností ke III. Internacionále.

5. Jest nutna systematická a plánovitá agitace **na venkově**. Dělnická třída nemůže zvítěziti, nezabezpečila-li si svou politikou venkovský proletariát a při nejmenším část nejchudších sedláků a dále **neutrality části ostatního venkovského obyvatelstva**. Komunistická práce na venkově nabývá v současné době mimořádného významu, musí býti prováděna zejména za pomoci revolučních komunistických dělníků v městě a na venkově, kteří s venkovem mají spojení. Upuštění od této práce nebo její předání do nespolehlivých poloreformistických rukou rovná se upuštění od proletářské revoluce.

6. Každá strana, která chce přináležeti ke III. Internacionále, jest povinna odhalovati nejen zjevný sociálpatriotismus, nýbrž také neupřímnost a pokrytectví sociálpacifismu: dělníku budiž soustavně uváděno na mysl, že bez revolučního svržení kapitalismu nemohou žádné mezinárodní rozhodčí soudy, žádné dohody o omezení válečného zbrojení, žádné »demokratické« obnovení Svazu národů zabrániti novým imperialistickým válkám.

7. Strany, které chtějí náležeti komunistické In-

ternacionále, jsou povinny **uznati naproste zúčtování s reformismem a politikou středu** a toto zúčtování v nejširších kruzích členstva strany propagovati. Bez tohoto není důsledná komunistická politika možna.

Komunistická Internacionála žádá bezpodmínečně ultimativně provedení tohoto zúčtování v nejkratší době. Komunistická Internacionála nemůže se smířiti s tím, aby notoričtí oportunisté, jak jsou dnes representováni Kautským, Hilferdingem, Hillquittem, Longuetem, Macdonaldem, Modiglianím, měli míti právo platiti za příslušníky III. Internacionály. To by mohlo vésti jen k tomu, že III. Internacionála by se do veliké míry podobala zahynuvší II. Internacionále.

8. V otázce kolonií a potlačených národů je třeba zaujmouti zvláště výrazné a jasné stanovisko ohledně těch zemí, jejichž buržoasie kolonie ovládá a jiné národy utlačuje. Každá strana, která si přeje přináležeti ke III. Internacionále, jest povinna úskoky »svých« imperialistů v koloniích odhalovati, každé hnutí za svobodu v koloniích nejen slovy, ale činy podporovati, žádati, aby její domácí imperialisté byli z těchto kolonií vyhnáni, vychovávatí v srdcích dělníků své země skutečně bratrský poměr ke pracujícím obyvatelstvu v koloniích a k potlačeným národům, prováděti ve vojsku své země soustavnou agitaci proti každému potlačování koloniálních národů.

9. Každá strana, která si přeje náležeti komunistické Internacionále, musí rozvířiti soustavnou a vytrvalou **komunistickou činnost uvnitř odborových organizací, dělnických a závodních rad, konsumních družstev a jiných hromadných organizací dělnictva**. Jest nutno uvnitř těchto organizací organisovati **komunistické zárodky**, které trvalou a houževnatou

práci mají získati odborové organisace atd. pro věc komunismu. Tyto komunistické zárodky jsou povinny při své denní práci všude odhalovati proradu sociálpatriotů a kolísavost středu. Komunistické zárodky musí býti úplně podřízeny celé straně.

10. Každá strana, přináležející ke komunistické Internacionále, jest povinna vésti **tvrdší boj proti amsterodamské »Internacionále« žlutých odborových svazů.** Mezi odborově organisovanými dělníky musí býti nejdůtklivěji propagována nutnost odmítnutí **žluté Internacionály amsterodamské.** Všemi prostředky budiž podporováno vznikající mezinárodní sjednocení rudých odborových organisací, jež se připojí ke komunistické Internacionále.

11. Strany, které chtějí přináležeti ke III. Internacionále, jsou povinny **podrobiti revidi osoby,** přináležející k parlamentní frakci, odstraniti všechny nespolehlivé živly, podříditi tyto frakce nejen slovy, nýbrž ve skutečnosti představenstvům stran tím, že od každého jednotlivého komunistického člena parlamentu bude žádáno, aby veškerou svou činnost podřídil zájmům skutečně revoluční propagandy a agitace.

12. Strany, přináležející ke komunistické Internacionále, musí býti vybudovány **na podkladě principu demokratického centralismu.** V nynějším období zostřené občanské války může komunistická strana jen tehdy dostáti své povinnosti, bude-li **organisována způsobem co možno nejvíce centralistickým,** bude-li v ní vládnouti železná disciplína a bude-li **ústředí strany,** nesené důvěrou členstva strany, **vybaveno dostatečnou mocí, autoritou a nejdalekosáhlejšími plnomocemi.**

13. Komunistické strany oněch zemí, kde komu-

nisté pracují legálně, musí provésti čas od času **čištění (nové registrování) členstva svých organisací,** aby strana byla soustavně očišťována od maloměstáckých živlů, které se do strany vetřely.

14. Každá strana, která chce přináležeti komunistické Internacionále, jest povinna každé sovětové republice v jejím boji proti kontrarevoluci poskytnouti bezvýhradnou pomoc. Komunistické strany musí vésti neobojakou propagandu pro zabránění transportů válečné munice nepřátelům sovětové republiky; dále musí ve vojenských oddílech, vyslaných k zardousení dělnických republik prováděti všemi prostředky legálně nebo illeálně propagandu atd.

15. Strany, které dosud podržely staré sociálně demokratické programy, **jsou nyní povinny v době co možno nejkratší tyto programy změnit** a s ohledem na zvláštní poměry své země **vypracovati nový komunistický program ve smyslu usnesení komunistické Internacionály.** Zpravidla musí býti program každé strany, přináležející ke komunistické Internacionále, **potvrzen řádným kongresem komunistické Internacionály nebo exekutivním komitétem.** V případě nepotvrzení programu té či oné strany exekutivním komitétem komunistické Internacionály, má dotčená strana právo odvolat se ke sjezdu komunistické Internacionály.

16. **Všecka usnesení kongresů komunistické Internacionály stejně jako usnesení exekutivního komitétu jsou pro všechny strany ke komunistické Internacionále přináležející závazná.** Komunistická Internacionála, pracující za poměrů nejostřejší občanské války, **musí býti mnohem centralističtěji** vybudována, než tomu bylo při II. Internacionále. Při tom

ovšem musí komunistická Internacionála a její exekutivní komitét při veškeré své činnosti hověti různým poměrům, v nichž jednotlivé strany mají bojovati a pracovati a má přijímatí usnesení všeobecně platná jen v takových otázkách, kde podobná usnesení jsou možná.

17. V souvzestlosti s tím musí všechny strany, které chtějí náležeti komunistické Internacionále, **změnití své jméno**. Každá strana, která chce přináležeti ke komunistické Internacionále, má nésti jméno: Komunistická strana té a té země (sekce III. komunistické Internacionály). Otázka pojmenování není pouze formální, nýbrž do velké míry otázkou politickou velikého dosahu. Komunistická Internacionála vypověděla celému měšťáckému světu a **všem žlutým sociálně demokratickým stranám válku**. Jest nutno, aby každému prostému pracovníkovi byl jasný rozdíl mezi komunistickými stranami a starými oficielními »sociálně demokratickými« a »socialistickými« stranami, které prapor dělnické třídy zradily.

18. Všecky vůdčí tiskové orgány stran všech zemí jsou povinny všechny důležité oficielní dokumenty exekutiivy komunistické Internacionály otisknouti.

19. Všecky strany, které komunistické Internacionále přináležejí nebo podaly návrh na přistoupení, jsou povinny co možno nejdříve, ale nejpozději do 4 měsíců od II. kongresu komunistické Internacionály svolati mimořádný kongres, aby zkoumal všechny tyto podmínky. Při tom musí ústředí dbáti toho, aby všem organisacím místním usnesení druhého kongresu komunistické Internacionály byla známa.

20. Ony strany, které by nyní chtěly vstoupit do III. Internacionály, ale dosud svou taktiku radikálně

nezměnily, musí před vstupem do III. Internacionály pečovati o to, aby nejméně dvě třetiny členů jejich ústředního výboru a všech důležitějších ústředních institucí sestávaly ze soudruhů, kteří ještě před druhým sjezdem komunistické Internacionály se jasně vyslovili pro vstup do III. Internacionály. Výjimky jsou přípustny s potvrzením exekutivy III. Internacionály. Exekutiva komunistické Internacionály má právo, také pro zástupce směru středního, označené v § 7., činiti výjimky.

21. Oni příslušníci strany, kteří zásadně odmítají podmínky a zásady, vytčené komunistickou Internacionálou, buďtež ze strany vyloučeni.

Totéž platí zejména o delegátech k mimořádnému sjezdu strany.

Pro tyto podmínky rozvinul se ve všech socialistických stranách světa boj. Ony znamenají, že sociálně demokratické strany mají prostě likvidovat a podříditi se jako filiálky moskevské centrále. Ony znamenají dále, že do politických, odborových a družstevních organisací má býti vnesen rozkol a rozbita jednota dělnického hnutí. Proto je odmítáme i my, neboť neshledáváme žádné příčiny, abychom rušili československou sociální demokracii, jež jest záštitou československého proletariátu v jeho boji. Jsme pro světovou Internacionálu, která však musí uplatniti heslo sjednocení a nikoliv rozbití jednoty proletariátu, jak o to Moskva usiluje.

**ČTĚTE
A
PŘEDPLÁCEJTE**

ústřední deník
československé
sociálně demo-
kratické strany
dělnické

„PRAVO LIDU“

Objednávky
řidíte na adresu:

**ADMINISTRACE
„PRAVA LIDU“
PRAHA II**

JINGMANOVA

ÚK PrF MU Brno

3 1 2 9 S 0 1 5 6 0

REV 5

ab
ko

III.